

SKÖNHETEN PÅ VÅR JORD

Det har så ofta talats om att vår jord är en skön värld att leva i, och kanske har vi aldrig rätt tänkt över detta förhållande, eftersom vanan gör sinnet avtrubbat. Det sägs att de som ser vår jord från höga höjder fröjdas över anblicken. Någ borde vi tänka över vad detta innebär, det som inger förtroende skall vi inte försumma att ta vara på.

Människan har mycket av djurens gruppinstinkt i sitt väsen; vi sluter oss samman och bygger städer, tränger ihop våra boplatser tills vi finner att luften vi andas inte längre fyller behovet. Då flyr vi ut till naturen, och kärleken till skogarnas brus och havets friska sälla vaknar inom oss. Naturen är det ursprungliga livet, som följer utvecklingens lag, förnyar sig och går vidare utan att förlora sin ursprungliga renhet. Där möter vi allivet i den mån våra sinnen är öppna för mångfalden i dess framträdande. Väsen av evighetsvärde, vars renhet återspeglar Skaparens vishet, kunde ingjuta i oss sann förståelse för det som ligger dolt i livskraften.

Vi känner kärlek till det sköna, men gör oss inte reda för vilka krafter, som där kommer oss tillmötes. Endast svagt fattar vi hela vidden av den kunskap som här bjödes oss. Denna dolda vishet är allt vi behöver behärska för att förstå vad evigheten är. Den är utflödet av den skaparkraft, som i sig äger allt, och dess återspeglning är jordens alster.

Vår tids människa har förlorat förmågan att möta skönheten i naturen rätt. Hon har givit sig åt penningbegärets demon och ser i det som omger henne medel att tillfredsställa detta begär. Hon jagar efter sådant som underlättar allt arbete för det dagliga livets krav, men däri inlägger hon kärlek till det framväxande nya, och livet förvandlas till ett exploaterande med skadeverkan som resultat.

Guds verk är framvuxet i skönhet, ur detta skall vi hämta förståelse för dess stora värde. Den som känner värme inför färgspelet, som möter oss där, vill inte se det förvandlat till död materia, bundet i maskinernas våld. Vi vill se det i dess ursprungliga gestalt såsom en återspeglning av den Högste. När våra sinnen rätt lärt sig älska skönheten, mottar vi från allt oss omgivande kunskap, som införlivas med vårt väsen, utan att vi rätt vet vari denna lärdom består.

Vår vanliga åsikt att kunskap är det vi skall inhämta under skolåren för att sedan bruka under livet är felaktig, det är livet som ger oss det vi har att bygga vidare på. I stenen ligger den Högstes vishet förborgad, ur den skall vi utläsa vad han vill att vi skall veta om alla tings ursprung. Under långa tidsskeden har där invävt ett mönster, ur vilket lagen för allt livs utveckling kan härledas. Livet har vuxit fram ur det vi kallar död materia, men vetenskapen börjar förstå att den inte är död. När vi varseblir rörelse uppfattar vi den såsom innebärande liv, men först i dess självalstring ser vi beviset för livets inträde. Vi söker efter den punkt, där övergången äger rum, och anar inte att vi aldrig finner den med de medel forskaren använder, eftersom markerade gränser icke ges i naturens värld. Där överföres utveckling och bibehållandet av det ursprungliga till ett sammanhang, och det krävs högre bedömning för att särskilja och klassificera.

Människan yvs över sin överlägsenhet, men känner icke den lag som gör henne till ett väsen, som vet att rätt särskilja. För att lära den krävs kärlek. När hon lärt möta den värld som omger henne med kärleksfull förståelse kan hon rätt uppta kunskapen. De två är ett, kärlek-vishet kan inte skiljas åt, om rätt balans skall upprätthållas. Vi längtar efter vetande, är stolta över den vi äger, men har inte insett, att ödmjukhet krävs för att bruka den rätt. När vi böjer oss i ödmjukhet inför jordens gåvor, äger vi kärlek, när vi lärt detta skall välsignelse följa på det vi med teknikens medel får ut av dess alster.

Människan har inte lärt att vara herre på rätt sätt. Makt är plikt. Världen har blivit hennes hela fält för exploatering, men den skada hon bringar jorden får hon en dag återbetala. Den förstörelse hon gör sig skyldig till i

tron att makten över alla levande väsen ger henne rätt därtill, skall visa sig bli till hennes egen undergång. Hon kan inte handskas med anförtrodda medel efter självisk vinningslystnads måttstock, det går inte att skövla utan att bära följderna.

Den som upplever denna sanning och ser vart det som nu sker, leder hän, kan inte underlåta att offra tid och krafter åt en ändring i förhållandet. Organisationer växer upp mot ödeläggelse av skog och mark, och deras arbete börjar få åsyftad verkan hos dem det vederbör. Men även om de inser att de gräver sin egen grav, vill ingen gärna ta första steget mot en rättelse av förhållandet. Det är det ondas makt, som är alltför stark, för sent upptäcker de att de gått för långt i sin vinningslystnad.

Om människan, innan allt är ödelagt, ville vända sina blickar mot och uppskatta skönheten i naturen, skulle vi kunna räddas från självförstörelse. Men vilka medel skall brukas för att öppna hennes ögon? Det är endast ett ting, som kan få henne att hejda sin framfart, lidande. Ett lidande, som tränger genom hennes väsen och skakar henne i dess innersta nerv.

Lidandet renar, det har sagts så många gånger, det är som en operation av en kräftsvulst, där varje möjlighet till nytt, abnormt växande elimineras. Och ett sådant lidande kommer att möta mänskligheten, och vi har att ta emot det i ödmjukhet. Vi har ingenting annat att säga än det som en gång sades av en man, som får representera oss alla: vi lider det våra gärningar är värda. Och de orden skall öppna dörrarna till paradiset, om de uttalas i ett uppriktigt sinne. Den som ser sina fel, honom är allt förlåtet, men följderna av sina gärningar får han bära, ty karmas lag är oomkullrunklig.

Hur kommer det sig då, att man, när förlåtelse blivit given, likväl tvingas bära följderna av begångna fel i och för karmas utplånande? Vartill tjänar förlåtelsen, om verkan av handlingen icke uteblir? Svaret är, att när förlåtelsen efter uppriktig ånger, är uttalad, befrias vederbörande från att än en gång ställas inför samma frestelse. Han är fri från risken att återupprepa denna gärning. Så länge förlåtelsen icke uttalats kommer han att möta risken att falla på nytt i form av en ny prövning. Verkningarna av det onda han förorsakat blir han emellertid icke befriad från.

Den börda den skyldige blir tvingad bära för sitt beteende mot allt skapat i naturen, kommer att bestå i att han under lidande lär sig ur sitt innersta jag vad naturen har att säga honom. Att den är skapad som en återspeglings av livets högste Herre, att den tillhör Honom, från vilken allt utgått. Det är inte människan som är ägare, hon får bruka den men inte missbruka den. Hon skall handskas med allt i kärlek till allt under ansvar. Det är ett lån, som beviljats henne, och så länge hon brukar allt i rätt anda, skall ingenting tagas från henne. Skogarna skall gallras och virket komma till nytta, bergen sprängas och deras rikedom utnyttjas, vättnen skall avge sitt levande innehåll och deras kraft tillgodogöras. Det är skövling och exploatering som är förbjudet.

Kunskapen härom kommer att inhämtas under smärta, och därur skall kärleken växa fram, och bli till ett nytt skott växande upp till ett vårdträd av evighetsvärde. Aldrig skall detta vårdträd möta förgängelsen, som ett minnesmärke skall det stå för kommande släkten att hämta visshet ur. Med kärlek skall det vårdas av ett nytt människosläkte, som lärt i lidande den läxa som heter kärlek-vishet, och som är ursprunget till skaparkraften, varur allt utgått i skönhet utan tal.

Elisabeth Lansenor.